

triste Tilfredsstillelse, da jeg atter havde Møde med Tjenestemændene i Foraaret angaaende Spørgsmaalet om Forsørgertilæg, at det netop af de Repræsentanter, der havde opponeret stærkest mod Regeringens Standpunkt i Efteraaret, blev indrømmet, at det, jeg havde forudsagt den Gang, var slaaet fuldt ud til. Der var to Ting, jeg havde forudsagt vilde ske; det første var en Sænkning i Prisniveauet, hvilket utvivlsomt er indtruffet, og det andet var, at vi vilde komme ind i en meget kritisk Tilstand paa Grund af Prisforholdene og paa Grund af de meget store opdyngede Lagre, og at man derfor, inden vi naaede over Nytaar, vilde have set en Tilstand, hvor de fast lønede Tjenestemænd, selv i de Tilfælde, hvor de havde mindre end Tjenestemænd i privat Ansættelse, dog som Stand betragtet vilde være langt bedre stillede end disse, fordi de i det hele og store vilde kunne bevare deres Stillinger, hvorimod der i private Virksomheder vilde blive betydelige Afskedigelser og Reduktioner. Ogsaa dette er slaaet fuldstændig til, men der er ikke mindste Modsætning mellem, hvad jeg har sagt til disse to forskellige Tider.

Det ærede Medlem bebrejdede mig, og det samme gjorde det ærede Medlem Hr. Rode, at vi udskød Loven om Alderdomsunderstøttelse. Ja, det er jo saa let at lægge et saadant Forslag, hvor det drejer sig om Millionudgifter — man kunde sige i Snesevis — paa Rigsdagens Bord og sige: dette er et human og fortræffeligt Forslag, og ønsker vi ikke alle de hæderlige gamle alt muligt godt? Men det er dog ikke tilstrækkeligt finansielt set og politisk set. Det er ganske nødvendigt, naar man vil blive taget alvorligt, at man, naar man lægger et saadant Lovforslag paa Rigsdagens Bord, saa samtidig tilvejebringer nogen Sandsynlighed for, at det kan rummes indenfor den finansielle Ramme, man bevæger sig indenfor. Og her spørger jeg ærede Medlemmer, om de synes, at den Tillægsbevillingslov, vi nu staar for at vedtage, og hele den finansielle Situation er en saadan, at man uden Betænkelighed og uden at have skaffet Plads dertil i Finansplanen, enten ved nye Skatter eller ved betydelige Reduktioner, er i Stand til at tænke sig et saadant Forslag gennemført, som vil medføre saa betydeligt forøgede Udgifter. Jeg tror, enhver maa bevare dette med nej. Derfor er det eneste Arbejde, der betyder noget for at gennemføre en kostbar, men ogsaa meget tiltrængt Reform af Alderdomsunderstøttelsen, en Reform, jeg vil betragte det som en af denne

Regerings Hovedopgaver at gennemføre — det eneste praktiske Arbejde for at gennemføre en saadan Reform er at skaffe finansiell Støtte for den, skaffe finansiell Plads for den, dels ved at indrette Skattesystemet saaledes, at det kan ske, og dels og navnlig ved at foretage saa væsentlige Reduktioner af vore Statsudgifter, at der bliver Mulighed for det. Det er dette, der skal være Formaalet med det Finanslovsforslag og de dertil sig knyttende Planer om Regulering af vore Udgifts- og Indtægtsforhold — det sidste gennem en Revision af Skattelovene —, som jeg agter at forelægge til Efteraaret. Det vil være en Hovedopgave at indrette denne Plan saaledes, at det nye Alderdomsunderstøttelseslovsforslag, som kan ventes til Efteraaret, kan rummes indenfor denne Ramme. Men hvis de Herrer tror, at det bliver nogen let Opgave, saa tager de meget betydelig fejl; der maa vises betydelig Resignation, for at det kan ske.

Hvad Skatterne angaar, vil jeg sige baade til det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen og til det ærede Medlem Hr. Rode, der henpegede paa de rigelige Statsindtægter under Krigsperioden og paa, at der da var Stigning, men nu er der Fald, at jeg har staaet her mange Gange som Ordfører for mit Parti i finansielle Spørgsmaal under Krigsperioden, og jeg er aldrig blevet træt af at sige dette: nu gaar det opad, nu er der den store Krigsfortjeneste, lad os tage rigeligt af denne, blandt andet, for at der kan være noget at staa imod med, naar de onde Tider kommer. Det var jo meget taknemmeligt at kunne forøge Skatterne i saa høj Grad, som min ærede Forgænger gjorde, og som jeg støttede ham i, naar det viste sig, at disse Skatter endda trods de kolossale Forøgelser i Satserne gik ind med betydeligt større Beløb end beregnet. Det var jo meget taknemmeligt, men det kunde kun gøres derved, at vi var i en Periode med opadgaende Krigsfortjeneste. Vi var i en Periode, hvor Danmarks Økonomi tilsyneladende svulmede opetter paa en Maade, som forvirrede Hjerneerne paa mange og bragte mange baade paa det ene og det andet Sted til at tro, at alle mulige Udgifter kunde dækkes. Nu er ganske det modsatte jo Tilfældet. Nu kunde vi forhøje Satserne paa Formue- og Indkomstskatten adskilligt uden derfor at se større Indtægter, ja, maaske endog med mindre Indtægter som Resultat. Det ligger deri, at det Grundlag, hvorpaa der skal arbejdes, er et nedadgaende. Dette maa jo i høj Grad tages i Betragtning ved de Skattelovforslag, der skal forelægges, og